

Ja!). Jeg seer virkelig ikke hvad Grund der er, hvad Pligt der er for Staten til at give, forekommer det mig, næsten en Slags Præmie for Børne-Tillæg (Hjælp), ja eller at Staten i det Hele paatager sig en Børneforsørgelse, som ikke er den vedkommende; det er Statsforsørgelsen, hvorom jeg her taler, og hvis man, som det synes, ikke er tilfreds dermed, saa har jeg ialfald ikke havt andet dermed isinde. Staten har, baade efter Grundloven og efter den Lov, der er høiere, efter mit Begreb ikke anden Forpligtelse mod Embedsmænd end at sørge for deres gamle Dage, sørge for deres Pensionering og i det Høieste for deres Enker. At udstrække det til Børnene er, efter min Tanke, at give Embedsmanden ligesom et Arvefæste paa Embedet, og det troer jeg virkelig er at gaa langt ud over de Forpligtelser Staten har. Der forespæver mig i Tankerne ved denne Leilighed den Maade, hvorpaa en stor Deel Embeder i Danmark i ældre Tid, i den feudale Tid, bleve oprettede, idet Embeder bleve giben Embedsmænd i Arv og Gie; og en Forplantelse af den Eiendom, som Embedsmanden har i Embedets Lønning, finder jo dog ogsaa virkelig Sted, naar man vil udstrække Statens Forpligtelse til tillige at sørge for Embedsmandens Børn. Desuden have vi ogsaa tilstrækkeligt lært af Embedsstandens Historie, og det vilde da vel heller ikke kunne undgaaes i Fremtiden, at Fædre blandt Embedsmændene ofte overlade sig til en altfor stor Sorgløshed baade for deres Børns Opdragelse og tillige for at erhverve Noget, som de kunne lægge til Side for deres Børn, saalænge Forsørgelsen i saa høj Grad er lagt paa Statens Skuldre, saa jeg troer tilvisse, at vi gjøre Fædrene i Embedsstanden en lige saa stor Tjeneste, som vi gjøre Staten, ved aldeles ikke at inklade os paa nogen Børnepensionering. Forsaavidt der i det Foregaaende er vedtaget et Punkt, som knytter sig til Pensioneringen af Børn, saa er derved jo ikke skeet andet, end at deri vil kunne findes en Forandring, hvis man forøvrigt kan komme overens om den Anskuelse, slet ikke at inklade sig paa Embedsmænds Børns Pensionering.

Scholer: Ja, jeg skal ikke nægte, at de er consequent hvad den sidste ærede Taler har

udtalt, men da kunde vi let komme i Forlegenhed med at faae Boliger for vore Amtmænd, som ikke have Bolig og for Herredsbogderne, da Communerne neppe ville sælge deres Bolig af Frygt for, at de senere skulle faae en Familie at forsørge, og om de 20 Qvadrat-Alen kunne være tilstrækkelige til en Herredsboged for Familie og Contoir, see dette bliver dog et Spørgsmaal.

Da ingen Flere begjærede Ordet, stred man derpaa til Afstemning, som efter at Grundtvig havde erklæret at han fravaldt sit Forslag under Nr. 52, uden at dette optoges af Noget, gav nedenstaaende Resultat:

53) Frølund's og Jespersens Forslag:

„21de Aar“ forandres til „15de Aar“ forkastedes med 45 mod 33 Stemmer.

54) Udvalgets Forslag: Istedetfor „21de Aar“ sættes „18de Aar“ vedtoges med 73 imod 3 Stemmer.

55) Paragraphen, saalydende:

Fader- og moderløse Børn af pensionsberettigede Embedsmænd kan Kongen tilstaae hver en Pension af 20 til 100 Rbd. aarlig, forsaavidt og saalænge de dertil ere trængende og værdige, Sønner dog ikke ud over deres 18de Aar og Døttre ikkun saalænge de forblive ugifte.”

vedtoges med 47 imod 30 Stemmer.

Derefter gik man over til § 16, hvortil Afstemningslisten indeholdt Følgende:

56) Udvalgets Forslag:

De Ord „eller Bartpenge“ udgaae.

Ordføreren: Dette Endringsforslag følger aldeles af det Forslag, som Udvalget har stillet til det 5te Stykke i § 3, om at der ikke skulde være en særlig Bestemmelse i denne Lov om Bartpenge.

Formanden: Ja, jeg troer ogsaa, at Forslagets Antagelse er en Følge af den tidligere Afstemning over § 3. Jeg veed ikke om Noget begjærer Ordet, for at udtale sig om Paragraphen (Opbold). Vi gaae saaledes til Afstemning, og jeg vil da, hvis Ingen udtaler sig derimod, tillade mig uden særskilt Afstemning derover at betragte det som vedtaget, at Ordene „eller Bartpenge“ udgaae (Ja! Ja!).